

Parti af Aarhus Domkirke efter dens Restaurering.

steile Gader, mellem fattige Huse, og komme saa igjennem en Port paa den hvide Mur ind i en Have, paa hvis høieste Punkt et to Etagers Hus med en høj Stentrappe lyser os imøde. Det er Casa Baldi.

Olevano er Kunstnernes mest yndede Sommeropholdsted i Sabinerbjergene. Naar hen i Juni Maaned Varmen begynder at blive overvældende i Rom, og den feberavlende Malaria fra Campagnaen strømmer ind over den evige Stad, pakke Malerne deres lette Koffert og forsyne deres Malerkasse for at drage ud i den fri Natur, indaande en lettere Luft og samle »Motiver« til næste Vinter. I Olevano findes Alt, hvad deres Hjærte kan begjære, baade en henrivende Egn med en Mangfoldighed af italiensk Naturskønhed og en malerisk Befolkning. Casa Baldi er derfor ogsaa et gammelt Kunstnerhjem, mangen en lystig Aften har her endt en anstrængende Dag, og rundtom i den vide Verden søger mangen en Erindring tilbage til dette Hus, hvor Naturen har gjort saa Meget og Civilisationen saa saare Lidt. I de slidte og forrevne Hæfter, hvori de Reisende indskrive deres Navne, findes en Rigdom af raske Skizzer og lystige Caricaturer, af Udbrud i Vers og Prosa, og man blader ikke længe i dem uden at støde paa Kunstnere og Videnskabsmænd, som nu ere berømte. Og dog er Casa Baldi et overmaade tarveligt Sted; oprindelig har det været bygget som Casino eller Sommeropholdsted for en adelig Familie (jeg tror Borgheserne), og der hænger endnu paa Væggene endel Portraiter af Herrer og Damer i Dragter fra svundne Aarhundreder, men nu er det sunket ned til Værtshus og geraadet i stærkt Forfald. Nino er efter Sabinersleilighed en meget skikkelig Vært, og hans hæse Bepina har skjænket ham en hel Rede fuld af blonde Døtre og lovende Sønner, de ældste voxne og deltagende i de Reisendes Opvartning, den yngste endnu ved Brystet, men Børnevelsignelsen har været for stor, og Tæringen svarer ikke til Næringen. I den rigtig varme Sommertid mærker man vel ikke synderlig til Husets Forfald, men blæser det paa en lidt raakold Foraarsdag, faar man at fornemme, hvad det vil sige at tilbringe den barske Aarstid i Værelser med koldt Stengulv, med Vinduer og Døre, som ikke kunne lukkes, med de halve Ruder knækkede, med en uafsladelig Træk, med brøstfældige Senge og grove Lagener. Paa Renligheden er der egentlig ikke at klage; Lopperne ere ganske vist glubske og styrte sig med Begjærighed over de blonde Nordboer, hvem de ikke unde rolig Nattesøvn, men det er nu engang en uundgaelig Landeplage i Italien, og de sabiniske Exemplarer ere kun en Grad blodtørstigere end andre. Heller ikke Bispisningen er ilde, naar man kun holder sine Fordringer indenfor rimelige Grænser. Men selv om alt dette var anderledes, vilde Casa Baldi dog beholde en uimodstaaelig Tillokkelse tilbage, det er den mageløse Udsigt over

den henrivende Egn, hvor der (paa Havet nær) er samlet Alt, som kan henrykke Menneskets Øie, hvor der over denne Skønhed hvælver sig en Himmel saa frisk og ren, og hvor i den klare Luft Farverne træde frem med en Kraft og et Liv, hvorom vi her i Norden kun paa enkelte begunstigede Efteraarsdage faa en Anelse. Fra Stentrappen foran det eneste store Værelse og fra Terrasserne i Haven se vi ud over et vidtstrakt Landskab, gennemkrydset og omkranset af Bjærge i snart skarpe og snart bølgede Linier, fortonende sig imod hverandre i alle Afskygninger af Blaat og Purpur. Hele Saccodalen breder sig frit foran os, paa Volskerbjærgene, som til denne Side begrænse Synskredsen, ligge talrige Smaabyer, af hvilke Segni og Rocca Massimi herfra fremtræde tydeligt. Paa den Kjæde af Sabinerne, som vi have tilhøre for os, tegne Rocca di Cavi, Capraica og S. Vito sig imod Himlen. Bagved os ligger en Klynge af høie Bjærge, langs hvis Sider Veienes hvide Striber slynge sig, og øverst oppe kneiser Civitella, atter en af disse for Sabinerne eiendommelige Klippeborge. I Forgrunden, just hvor Fjældskraaning skyder brat nedad til den frodigrønne Dal, have vi Byen Olevano, hvis tæt sammenpakkede og uregelmæssig henkastede Huse søge at finde Plads, som de bedst kunne, paa Klippekanterne, medens Ruinerne af et gammelt Castel med næsten sorte Mure, begroet med grønne Slyngeplanter, løfter sig som et middelalderligt Akropolis over Staden. Hvad der gjør den nærmeste Egn saa tiltalende, er dens Rigdom paa Træer, som danne skyggefulde Lunde, og som nu i deres foraarsfriske Grønne træde fyldig frem fra Klipperne. En lille Skov af hundreaarige Ege og Kastanier noget høiere oppe end Casa Baldi, la Serpentara, er bleven kjøbt af en velhavende sachsisk Landskabsmaler, af ham atter skjænket til den preussiske Regering og derved sikret imod Ødelæggelse. Den italienske Regering har, for at vise det ny tyske Rige en Opmærksomhed, samtykket i denne Overdragelse og indrømmet den lille Lund Charakteren af en tysk Enclave i det italienske Territorium, dog selvfølgelig med saadanne Forbehold, at ikke dette lille Areal gaar over til at blive et Fristed for Røvere og Mordere. I October 1877 har den tyske Gesandt Hr. v. Keudell besøgt Olevano for at tage Enclaven i formelig Besiddelse. Gouverneuren over Serpentara, Markgreven over Kunstnerskoven, er en Landsmand, og vi skyldte denne Landsmands hjærtelige Gjæstfrihed en væsentlig Del af de skønne Erindringer, vi have taget med os fra Olevano.

Kammerherre Murphy, som tilhører en dansk-vestindisk Familie af irsk Herkomst og i sin Ungdom har været Officer i Garden tilhest, har i en Række af Aar været Eiendomsbesidder i Olevano. Paa en Klippeskraaning, til hvilken en Fodsti bøier af fra Kjøreveien, noget før man naar Byen, har

han i en skjønt liggende Vigne, som ser ud imod Paliano og Valmontone, bygget sig et Landsted, hvis Hygge og Comfort danne en høist tiltalende Mod-sætning til de almindelige italienske Villaer, og her lever han alene med et Par italienske Tjenestefolk mellem sine Druer og Roser, dyrkende Konsten, filosoferende og musicerende, fjærnt fra Verden og kun paa Afstand følgende dens larmende Færd. Et rummeligt Atelier indeholder talrige Malerier og ypperlige Tegninger af de mangfoldige skønne Punkter i Egnen, med hvilke han er fortrolig som ingen Anden, og Staffeliet er altid optaget. En omfattende Vaabensamling, et helt Arsenal af Riffler, Bøsser og Revolvere tyder tillige hen paa krigerske Idrætter, og det ikke paa Jagt alene. Villa Murphy har ogsaa sin Krigshistorie. For syv eller otte Aar siden blev Hr. Murphy fra sin Have kaldt ind i Huset, hvor han forefandt fire Banditer, der kaldte sig Garibaldister og ganske koldblodig forlangte af ham 6000 Scudi og fem Geværer, som de sagde at have Ordre fra deres Officerer til at udskrive hos ham; det lykkedes Murphy, medens han talte med Fyrene, at slippe ind i sit Sovekammer, hvor han havde sine Vaaben hængende, og herfra udviklede der sig nu en lille Bataille, under hvilken to af Røverne bleve saarede, og alle fire grebe da Flugten; i Væggene og Dørene sidde endnu Kuglerne, og i Egnen er Mindet frisk om denne Affaire, som satte den energiske Fremmede i stor Respect hos den lovløse, men ogsaa feige Befolkning. Vor Landsmand fælder en stræng Dom over Sabinerne, som han har haft Leilighed til grundig at lære at kjende, og nærer ikke nogen synderlig Tro paa, at de ere modtagelige for Oplysning og Fremskridt; men i Gjærningen følger han ikke sine Theorier, han holder af disse Sabinere trods alle deres Feil, Børnene kjender han ved Navn, han har altid Lidt i Lommen til at glæde sine smaa og store Yndlinger med, og han viser i det Hele imod sine italienske Medborgere en Hjælpsomhed og Godgjørenhed, som de i det Mindste burde gjengjælde ved Taknemmelighed. Italienerne kunne nu imidlertid engang ikke taale, at Fremmede erhverve Eiendom iblandt dem, og end ikke Tiden synes at kunne forsone dem dermed; hos Nutidens som hos Oldtidens Latinere ere en Fremmed og en Fjende Synonymer. Om Sabinerbjærgenes Druer har man ikke nogen tilstrækkelig Forestilling, naar man ikke har smagt de fyldige og oplivende Vine fra Murphys Vigne; vi prøvede dem grundig, baade oppe i Casa Baldi, hvor den største Vanskelighed var at faa en brugbar Proptrækker, eftersom dette i Norden uundværlige Redskab ikke bruges til de italienske Fiaschetter, der ere lukkede med lidt Olie, og nede i hans Villa, hvor den gamle Gertrude, hans fortræffelige Kokkepige, tillige viste sig at være en nidkjær Præstinde for Bacchus.

(Slattes.)